

ΠΡΟΣ**Οργανωτική Επιτροπή και Επιτροπή Αξιολόγησης
του 13ου Διεθνούς Μαθητικού Διαγωνισμού
ταινιών μικρού μήκους****Αξιότιμα μέλη της Οργανωτικής Επιτροπής και της Επιτροπής Αξιολόγησης**

Είμαστε η κινηματογραφική ομάδα του **Γυμνασίου Νέας Βύσσας Έβρου**, που συμμετείχαμε στον 13^ο Διεθνή Μαθητικό Διαγωνισμό ταινιών μικρού μήκους με την ταινία «*Αν έμμενα...*» στις κατηγορίες των ταινιών μεγαλύτερης διάρκειας και «*Νοιάζομαι και Δρω*». Με την παρούσα επιστολή και γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι η κατάθεση ένστασης επί των αποτελεσμάτων της αξιολόγησης των ταινιών δεν περιλαμβάνεται στα δικαιώματά μας, θα θέλαμε να ακουστεί η φωνή μας και να διατρανωθεί και το δικό μας μήνυμα.

Η ομάδα μας αποτελείται από τρεις μαθητές της Α΄ Γυμνασίου, δύο μαθητές της Γ΄ Γυμνασίου και δύο καθηγητές της Σχολικής μας Μονάδας. Η πρώτη μας συνάντηση προμήνυε από την αρχή την προοπτική μιας όμορφης συνεργασίας. Ένα τραγικό γεγονός, οι αιφνίδιοι θάνατοι νέων ανθρώπων, το συγκλονιστικό μήνυμα της ανιδιοτελούς προσφοράς τους και η ενθάρρυνση της ψυχής της ομάδας μας, του Διευθυντή της Σχολικής μας Μονάδας, σύντομα μετέτρεψαν την προοπτική αυτή σε βεβαιότητα. Το σενάριο γράφτηκε, η παραγωγή στήθηκε και η συνεργασία ξεκίνησε. Το θέμα δύσκολο και απαιτητικό...αλλά καθηλωτικό και νευραλγικό...**Δωρεά οργάνων**· ένα ζήτημα φαινομενικά μακριά από την ελληνική πραγματικότητα, αλλά και τόσο κοντά σε αυτή ευκαιριακά και συχνά μέσα από μία τραγική συγκυρία, όπως ο θάνατος ενός νεαρού κοριτσιού, γεμάτου όνειρα για τη ζωή. Η συγκυρία που σε μας έγινε σενάριο, το οποίο αγκαλιάσαμε με τον θαυμασμό, τον σεβασμό και την ευαισθησία που του αρμόζει, με στόχο να αποτελέσει μήνυμα αλτρουισμού και υπέρτατης προσφοράς στον συνάνθρωπο.

Τα γυρίσματα πολλά και χρονοβόρα...Οι εργατοώρες άπειρες και πάντα εκτός σχολικού ωραρίου...Ο κόπος και η κούραση δεδομένα, οι δυσκολίες στο πλαίσιο του ερασιτεχνισμού μας αρκετές, τα αισθήματα απογοήτευσης συχνά, τα αποθέματα υπομονής σε διαρκή πτώση...Η διάθεση να εγκαταλείψουμε τον στόχο κάποιες στιγμές φάνταζε ως απειλητική προοπτική...Καθετί όμως μικρό που καταφέρναμε μας γέμιζε χαρά και περηφάνια. Και έτσι προχωρούσαμε...Ο στόχος άλλωστε ήταν τόσο μεγάλος...Μετά από κόπους τριών μηνών η ταινία μας, **διάρκειας 24 λεπτών και 24 δευτερολέπτων**, ολοκληρώθηκε. Και εμείς κλάψαμε με συγκίνηση για καθένα από αυτά τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα, που ήταν αποτελέσματα πολλαπλάσιας σε χρόνο δουλειάς, και κυρίως γιατί η πλειοψηφία των μελών της ομάδας μας ερχόταν για πρώτη φορά σε επαφή με την κινηματογραφική δημιουργία και είχε ήδη συναίσθηση του βάρους της ευθύνης να ακουστεί αυτό που θέλαμε να πούμε με αυτή.

Ύστερα από όλο αυτό το συναρπαστικό ταξίδι η ιδέα της συμμετοχής μας σε διεθνή μαθητικό διαγωνισμό ταινιών μικρού μήκους δεν άργησε πολύ να γίνει πράξη. Άλλωστε μια τέτοια συμμετοχή για ένα **σχολείο στην εσχάτια της Ελλάδας, με έναν τόσο μικρό αριθμό μαθητών,**

σχεδόν απαγορευτικό για μεγάλες δράσεις, σε έναν **διεθνή διαγωνισμό με κύρος και εμβέλεια**, φάνταζε πραγματική γιορτή...Και έτσι τη βιώσαμε...με μια κάμερα στο χέρι, με τον ενθουσιασμό, το κέφι και τη ζωντάνια της ψυχής μας...Γιατί πραγματικά καταθέσαμε την ψυχή μας χωρίς χρονικούς περιορισμούς, χωρίς Κυριακές και σκόλες...Η ιδέα ότι η ιστορία ενός ανθρώπου, που χάρισε την ελπίδα μέσα από την προσφορά των οργάνων του σώματός του σε άλλους ανθρώπους, θα περάσει μέσα από έναν διαγωνισμό και θα γίνει γνωστή, η ιδέα ότι εμείς, μια απλή ερασιτεχνική ομάδα, θα μπορούσαμε ίσως να συγκινήσουμε και να εμπνεύσουμε κάποιους ανθρώπους, έγινε τότε στόχος της καθημερινότητάς μας. Γρήγορα η ταινία αγκαλιάστηκε από την τοπική κοινωνία και εμείς εισπράξαμε τη χαρά της δημιουργίας και καλλιεργήσαμε την προσδοκία κάποιας μεγαλύτερης επιβράβευσης, που θεωρούσαμε δεδομένο πλέον ότι την αξίζουμε...

Γι' αυτό και ήταν εξαιρετικά δυσάρεστη η έκπληξη που μας περίμενε, όταν ανάμεσα σε τόσες άλλες κινηματογραφικές δημιουργίες διαπιστώσαμε ότι **η δική μας δεν άγγιξε στο ελάχιστο την επιτροπή αξιολόγησης, δεν άξιζε της παραμικρής τιμής!** Η δυσaréσκειά μας όμως μετατράπηκε σε απογοήτευση, όταν είδαμε κι εμείς τις ταινίες που θεωρήθηκαν καλύτερες και έχαιραν της εκτίμησης και της βράβευσης των μελών της επιτροπής!!!

Εύλογα θα μπορούσε κάποιος να πει ότι η πένα, όταν οδηγείται από την πικρία ή τον πληγωμένο εγωισμό, μπορεί να γράψει πράγματα άδικοα, κριτικές μεροληπτικές...Σπεύδουμε λοιπόν να αμβλύνουμε μια τέτοια δυσάρεστη και ανάξια για την αξιοπρέπείά μας εντύπωση. Είμαστε και εμείς ένα από τα πολλά σχολεία που τα τελευταία τέσσερα χρόνια έχουμε ακούσει, έχουμε βιώσει και έχουμε εντυπώσει στην έννοια της αξιολόγησης. Στην αρχή μας ξένισε, έπειτα προσαρμοστήκαμε και αργότερα έγινε βίωμα. Μάθαμε πλέον μόνοι να αντιλαμβανόμαστε τις δυνατότητες και τις αδυναμίες μας, να αξιολογούμε και να αξιολογούμαστε σε μια διαδικασία που μας φάνηκε τελικά χρήσιμη και ήρθε η ώρα να την αξιοποιήσουμε και να οδηγηθούμε στο συμπέρασμα ότι η ταινία μας άξιζε κάτι καλύτερο.

Όταν τέθηκε το δίλημμα να διαγωνιστούμε στις ταινίες μεγαλύτερης διάρκειας των 10 λεπτών, δε διστάσαμε καθόλου. Ο κόπος πολλαπλάσιος...αλλά ακόμη μεγαλύτερη η διάθεσή μας να δώσουμε ένα μήνυμα πλήρες και εμπειρισταωμένο...Αυπούμαστε πολύ που η επιτροπή έδειξε απαξίωση γι' αυτή την κατηγορία ταινιών μεγαλύτερου μήκους, που η ίδια θεσμοθέτησε ένα χρόνο πριν, χωρίς να δώσει ούτε καν τα στατιστικά των συμμετοχών, όπως έκανε με άλλες κατηγορίες. Θεώρησε πρόπον να δώσει σε αυτήν την κατηγορία έναν μόνο έπαινο, αφήνοντας στην άκρη κόπους ημερών και μηνών, θεωρώντας τις υπόλοιπες ταινίες απλές **κινηματογραφικές «φλυαρίες»**. Διερωτηθήκαμε πολλές φορές και συχνά με θυμό αν πραγματικά η επιτροπή προτίμησε να αφήσει στο ράφι ένα βραβείο, θεωρώντας ανάξιες λόγου τις ταινίες αυτής της κατηγορίας, ανάμεσα στις οποίες και η δική μας, αντί να βραβεύσει τον κόπο και τις θυσίες μας, ίσως και πολύ μεγαλύτερες των ταινιών που άξιζαν της προσοχής της.

Και αμέσως μετά η δεύτερη δυσaréσκεια...Πάντα θεωρούσαμε ότι επρόκειτο για μια ταινία που τιμούσε την ύψιστη μορφή αλτρουισμού και ανιδιοτέλειας που είναι η δωρεά οργάνων. Τι πιο εθελοντικό από αυτό; Πόσο πιο πολύ, λοιπόν, μπορώ να **νοιάζομαι και να δρω** για τον συνάνθρωπο από το να σταθώ μπροστά σε μία κάμερα και σαν νεαρός ακτιβιστής να εμψυχήσω την ελπίδα και να αγωνιστώ για την πραγμάτωσή της; Η επιτροπή όμως στην κατηγορία «Νοιάζομαι και Δρω» έδωσε και πάλι την απαξιωτική της απάντηση... Άφησε στο περιθώριο ένα μήνυμα συγκλονιστικό, μια πράξη ύψιστου συμβολισμού και έδωσε το προβάδισμα στο χιλιοειδωμένο, στο χιλιοπαιγμένο, άφησε στην αφάνεια το ίδιο το μεγαλείο του ανθρωπισμού, στο οποίο όλοι υποκλιθήκαμε, και πρόκρινε το παραμύθι...

Και η διερώτηση συνεχίζεται...Τι ήταν αυτό που τόσο δεν άρεσε; Στο ίδιο έργο θεατές για χρόνια βλέπουμε για άλλη μια φορά να βραβεύεται το stopbullying ή ο αγριεμένος έφηβος που συγκρούεται με όλους και όλα, ακόμα και με τον εαυτό του, ο πληγωμένος από τη ζοφερή πραγματικότητα γύρω του. Και έτσι, έμεινε κενό γράμμα ένα βασικό κριτήριο του διαγωνισμού, **η πρωτοτυπία**...Ίσως γιατί θεωρήθηκε πιο δυνατό και πιο πρωτότυπο και κατά συνέπεια άξιο βράβευσης το να προβληθεί η αντίδραση ενός θυμωμένου νέου προς τον γονιό του, προς τον συνομήλικό του, προς την ίδια τη ζωή, από το να προβληθεί η ίδια η κατάφαση στη ζωή μέσα από μια πράξη υπέρτατης προσφοράς, από το να φανεί ότι οι νέοι μας ευαισθητοποιούνται και συγκινούνται και από άλλα ανώτερα πράγματα. Και ίσως θεωρήθηκε πιο δυνατό κοινωνικό μήνυμα αυτό που περνούσε μία εκπαιδευτικός μέσα από το παραμύθι, που αρμόζει σε παιδιά νηπιακής ηλικίας, από το κοινωνικό μήνυμα που περνούσαν κοιτώντας την κάμερα και κατά συνέπεια καταπρόσωπο την ίδια την πραγματικότητα της ζωής πέντε γυμνασιόπαιδα συγκλονισμένα από την προσφορά. Και έτσι έμεινε κενό γράμμα κι άλλο ένα κριτήριο του διαγωνισμού, **το κοινωνικό μήνυμα**...

Όσον αφορά την **υποκριτική δεινότητα**, θα θέλαμε να αναρωτηθούν τα σεβαστά μέλη της επιτροπής αν θα μπορούσε να ειπωθεί με μεγαλύτερη υποκριτική δεινότητα από 12χρονα παιδιά το «Έτρεχα... έτρεχα πολύ... εκείνη τη μέρα έτρεξα περισσότερο...» ή το «Εγώ δεν έμεινα... είχα πια φύγει...» ή το «Σήμερα θα ζωγραφίσω τα μάτια σου και μετά θα σου χαρίσω ένα ηλιοβασίλεμα...θα τα προσέχω τα μάτια σου...»...και πόσα άλλα...Και ποιος μπορεί να μείνει ασυγκίνητος από την κινηματογραφική απόδοση του θανάτου ενός νεαρού κοριτσιού και λίγο αργότερα από το αισιόδοξο μήνυμα της ίδιας της ζωής, όπως αποδίδεται από πέντε μικρούς ερασιτέχνες; Αυτά θα μπορούσαν να μας τα θυμίσουν αυτοί που έκλαψαν, όταν είδαν την ταινία, και σας πληροφορούμε δεν ήταν λίγοι...

Μήπως δεν άρεσε **η μουσική πλαισίωση** του έργου; Μα αν λέγαμε κάτι τέτοιο, θα κρίναμε μεροληπτικά και άδικο δύο καταξιωμένους καλλιτέχνες, που από την αρχή με ενθουσιασμό αγκάλιασαν την επιλογή μας. Δεν εφαρμόστηκαν μήπως **οι όροι του διαγωνισμού**; Κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατο...Μια ομάδα που σέβεται τον εαυτό της και θέλει να περάσει ένα μήνυμα αξιώσεων δε θα επέτρεπε τέτοιες παραλείψεις.

Τελικά ποιο ήταν το πρόβλημα; Μήπως **το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα**; Είμαστε ερασιτέχνες...Ανεβάσαμε μια σχολική δημιουργία με κόπο, κούραση, ιδρώτα και λάθη...Και αυτά τα αγαπήσαμε, γιατί μέσα από αυτά αποκτήσαμε εμπειρίες και βιώματα...Επτά άνθρωποι με μια κάμερα παραμάσχαλα γύρισαν όλο τον Έβρο, με το πάθος και το μεράκι της ψυχής τους για να αναδείξουν τον τόπο τους. **Δεν είχαμε κανέναν σκηνοθέτη να μας στήσει την κάμερα...κανένα ίδρυμα να χρηματοδοτήσει την ταινία μας...κανέναν γνωστό χορηγό...Οι άνθρωποι που μας στήριζαν ήταν όσοι πίστεψαν στη δημιουργία μας...Οι γονείς και κηδεμόνες, ακούραστοι αρωγοί και εμμυχωτές σε όλο το εγχείρημα...Ήταν συχνά μαζί μας, αλλά και νοερά κοντά μας, στηρίζοντας κάθε μας προσπάθεια...Οι εργαζόμενοι ενός Δημόσιου Νοσοκομείου που αντιλήφθηκαν την αξία της ταινίας μας...Και κάποιοι επαγγελματίες που με ευαισθησία και τρυφερότητα μάς άνοιξαν τους επαγγελματικούς τους χώρους για κάποια γυρίσματα. Παλέσαμε μόνοι, θεωρώντας ότι αυτή ήταν και η αξία του εγχειρήματος...και αυτό θεωρούσαμε και σωστό...Το λάθος ήταν ότι περιμέναμε ότι θα εκτιμηθεί κιόλας!!!**

Αν τελικά σε έναν μαθητικό διαγωνισμό, με την καθοδήγηση καθηγητών, με σκοπό οι μαθητές να μάθουν και να εντρυφήσουν στην κινηματογραφική δημιουργία, κριτήριο του αποκλεισμού είναι κάποιες ενδεχόμενες τεχνικές ατέλειες, αφήνοντας στο περιθώριο ένα μήνυμα που συγκλονίζει, μια

ουσιαστική μαθητική συμμετοχή, μια προσπάθεια μηνών με γυρίσματα σε πολλά μέρη, τότε να ξέρουμε την επόμενη φορά να απευθυνθούμε σε έναν βραβευμένο σκηνοθέτη για τον δεινό τρόπο που τραβάει μια ακρογιαλιά... Έτσι, όμως, αποθαρρύνεται κάθε μαθητική δημιουργία και οι μικροί μαθητές μαθαίνουν ότι χωρίς εξωτερικό δάκτυλο και μεγάλα ονόματα δε θα κάνουν τίποτε στη ζωή!

Έτσι, λοιπόν, μας αξιολογήσατε...μας αξιολογήσαμε...σας αξιολογήσαμε...Το τελευταίο ζητήσατε σε κάποιο mail να το κάνουμε ανώνυμα. Εμείς προτιμήσαμε την επωνυμία, αφού μια τεκμηριωμένη διαμαρτυρία πρέπει να έχει πάντα ονοματεπώνυμο. Και κάπου εδώ τελειώνει η συνεργασία μας...; Το σίγουρο είναι ότι θα ξέρουμε ότι για να επιτύχουμε σε έναν τέτοιο διαγωνισμό θα πρέπει να κατεβάσουμε ή ένα παραμύθι που πρέπει να παίζει στη νηπιακή ηλικία ή ένα θέμα τετριμμένο, πεπατημένο και σίγουρο...γιατί, όπως λέει και ο Ελύτης, «το αδοκίμαστο και το από αλλού φερμένο δεν το αντέχουν οι άνθρωποι»...

Τελειώνοντας, θα θέλαμε να πούμε ότι δεν είχαμε καμιά πρόθεση να θίξουμε άλλες μαθητικές δημιουργίες που έπαιζαν στις ίδιες κατηγορίες με μας ή και σε άλλες και οι οποίες βραβεύτηκαν. Εκ του αποτελέσματος όμως, θεωρούμε πως ήταν αναγκαστική η σύγκριση. Άλλωστε κι εσείς σύγκριση κάνατε για να βγάλετε το αποτέλεσμα. Και τελικά μόνο μια «αδικαιολόγητη» δικαιολογία μπορεί να υπάρχει για να πεταχτεί στην αφάνεια ένα τέτοιο κοινωνικό μήνυμα...Η προοπτική του να ΜΗΝ ΕΧΕΤΕ ΔΕΙΙ καν την ταινία μας!!!

Σας ευχαριστούμε για τον πολύτιμο χρόνο σας.

ΥΓ. Εσείς είχατε τη δύναμη της υπογραφής για να κριθεί τελεσίδικα το αποτέλεσμα ενός διαγωνισμού. Θα μας επιτρέψετε όμως να δώσουμε και εμείς το παρόν μας.

Ο Διευθυντής της Σχολικής Μονάδας

Πασχάλης Π. Αναστασιάδης

Εικονοληψία - Μοντάζ - Μουσική επιλογή

Η Συμμετέχουσα Εκπαιδευτικός

Αθανασία Γ. Ζάχου

Σενάριο - Σκηνοθεσία

Οι μαθητές/μαθήτριες που συμμετείχαν στην ταινία

Οι γονείς - κηδεμόνες

Δεσπούδης Αντώνιος - Χατζηχαλαράμπου Αθανασία

Θεοδωρακίδης Γεώργιος - Σπυρίδου Γεωργία

Ρέκκας Μόσχος - Βαμβακά Χρυσσαυγή

Τριανταφυλλίδης Ελευθέριος - Μπουνδίκια Πασχαλιά